

Йонда бѣше мждъръ. Подъ веждитѣ му две уга-
снали очи още гледатъ свѣта, като презъ опушени
прозорчета. Лицето му е като орница, а ржцетѣ—из-
сѣхнали като кора на старъ джбъ.

Прегърбенъ, свитъ, отъ никого нищо не иска,
седи си предъ землянката гърбомъ къмъ запусѣ-
лата кжща, гледа предъ себе си и смуква отвреме-
навреме пръстената си луличка.

Знае пѣснитѣ на птицитѣ, тѣ сжщо го познаватъ
и си говорятъ съ него. Синигерчетата кацатъ по
раменетѣ му. Вrabчетата му чирикатъ нѣщо и той
имъ отговаря. Косове подсвиркватъ, сврѣли се въ
лещака край потоцето, което бие водитѣ си по ка-
мънитѣ и бѣбри все едни и сжщи думи.

Горкиятъ Йонда, вече бѣше боленъ и по цѣли
дни лежеше вжтре въ своята влажна и мръсна
дупка.

Старитѣ разказваха за него, че той на мла-
дини билъ левентъ и уменъ. Припечелвалъ много
пари. Откарвалъ въ полето добитѣкъ. Подбере две-
ста-триста брави отъ Балкана и ги закара въ полето,
да ги продаде. Една есенъ се завърналъ съ жена
оттамъ. Хубава била Лета, като слънце. Момченце
му родила. Построилъ нова кжща, хамбари и обори.
Пръвъ билъ Йонда въ тоя край. Честно пазарувалъ,
честно купувалъ, плащалъ и продавалъ. Портитѣ му
били отворени за бедни и богати. Гладни около него
нѣмало. Ратаитѣ му сега сж чорбаджии въ Борово.
Сиракъ билъ. Никого — никжде си нѣмалъ. Бащиния
не му била оставена... Всичко самъ си припечелилъ.
Много тичалъ по работа и не знаелъ що е умора.
Хамбаритѣ му били пълни съ жито и все нови
ниви закупувалъ. Той често слизалъ въ полето по